

A8-0226/2015

8.7.2015

ZALECENIE

w sprawie projektu decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Protokołu z 2014 r. do Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy z 1930 r. dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej w odniesieniu do art. 1–4 protokołu dotyczących kwestii związanych z współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych

(06731/2015 – C8-0078/2015 – 2014/0258(NLE))

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

Sprawozdawczyni: Helga Stevens

Objaśnienie używanych znaków

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza (pierwsze czytanie)
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza (drugie czytanie)
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza (trzecie czytanie)

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu.)

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	5
UZASADNIENIE	6
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	8

PROJEKT REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie projektu decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Protokołu z 2014 r. do Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy z 1930 r. dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej w odniesieniu do art. 1–4 protokołu dotyczących kwestii związanych z współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych (06731/2015 – C8-0078/2015 – 2014/0258(NLE))

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (06731/2015),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 82 ust. 2 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0078/2015),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 oraz art 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0226/2015),
1. wyraża zgodę na projekt decyzji Rady;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.

UZASADNIENIE

Konwencja dotycząca pracy przymusowej lub obowiązkowej jest jedną z ośmiu podstawowych konwencji MOP, które określają główne międzynarodowe normy pracy, i jest uważana za instrument na rzecz praw człowieka. Uchwalając konwencję w 1930 r., Międzynarodowa Konferencja Pracy wezwała państwa do jak najszybszego położenia kresu pracy przymusowej i do uznania jej za przestępstwo karne. Jednak 80 lat później MOP szacuje, że na całym świecie co najmniej 20,9 mln ludzi nadal pada ofiarą pracy przymusowej.

Przedmiotowy protokół ma pomóc w zniwelowaniu różnic we wdrażaniu odnośnych przepisów i przyczynić się do postępów w zapobieganiu handlowi ludźmi w celu wykorzystywania ich do pracy oraz ochronie ofiar pracy przymusowej i zapewnieniu im zadośćuczynienia.

Protokół wymaga od państw należących do MOP opracowania krajowej polityki i krajowego planu działania na rzecz skutecznego i trwałego wyeliminowania pracy przymusowej, a także podjęcia środków umożliwiających stosowanie postanowień protokołu po przeprowadzeniu konsultacji z organizacjami pracodawców i pracowników. Określa on też środki, jakie państwa należące do MOP muszą podjąć w celu zapobiegania pracy przymusowej: edukowanie i informowanie obywateli w celu zapewnienia obowiązywania ustawodawstwa związanego z zapobieganiem pracy przymusowej w odniesieniu do wszystkich pracowników i wszystkich sektorów gospodarki; ochrona, zwłaszcza pracowników migrujących, przed narażeniem na padnięcie ofiarą nadużycia i oszustwa w wyniku praktyk naboru i pośrednictwa pracy oraz wyeliminowanie głównych czynników zwiększających zagrożenie pracą przymusową.

W odniesieniu do ofiar protokół stanowi, że należy podjąć skuteczne środki w celu ich identyfikacji, uwalniania, ochrony, rekonwalescencji i rehabilitacji, jak również zapewnić inne formy pomocy i wsparcia. Państwa należące do MOP mają obowiązek dopilnowania, aby wszystkie ofiary miały dostęp do środków naprawczych, takich jak odszkodowania, i aby właściwe organy miały prawo nie wnosić sprawy przeciwko ofiarom bezprawnych działań, do których popełnienia były one zmuszane.

Protokół określa obowiązki prawne ratyfikujących go państw i może zostać ratyfikowany wyłącznie przez państwa, które ratyfikowały konwencję. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej państwa członkowskie nie mogą podjąć decyzji o ratyfikowaniu protokołu poza ramami instytucji UE, ponieważ niektóre części protokołu wchodzą w zakres kompetencji UE.

Projekt decyzji Rady upoważnia państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, tych części protokołu, które wchodzą w zakres kompetencji UE, i zaleca im podjęcie starań w tym celu do końca 2016 r.

Według sprawozdawczyni protokół z 2014 r. dotyczy praw podstawowych, ofiar i zwalczania handlu ludźmi, przestępstwa, które ma wpływ nie tylko na jednostki, ale i na całość społeczeństwa i na całą gospodarkę. Ratyfikacja tego protokołu stanowi ważny krok w walce z handlem ludźmi i na drodze do zapewnienia przestrzegania praw ofiar przestępstw w całej Europie. Pierwotna Konwencja dotycząca pracy przymusowej lub obowiązkowej weszła w życie niemal sto lat temu, a mimo to miliony osób na całym

świecie niestety nadal padają ofiarą pracy przymusowej.

Ratyfikacja protokołu przez państwa członkowskie ułatwi walkę z osobami zajmującymi się handlem ludźmi, dlatego sprawozdawczyni z zadowoleniem przyjmuje projekt decyzji Rady i sugeruje, aby Parlament wyraził zgodę. Sprawozdawczyni zachęca też państwa członkowskie do szybkiego ratyfikowania protokołu.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	25.6.2015
Wynik głosowania końcowego	+ : 47 - : 0 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Jan Philipp Albrecht, Malin Björk, Caterina Chinnici, Ignazio Corrao, Laura Ferrara, Kinga Gál, Ana Gomes, Nathalie Griesbeck, Monika Hohlmeier, Filiz Hyusmenova, Iliana Iotova, Eva Joly, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Timothy Kirkhope, Barbara Kudrycka, Kshetu Kyenge, Marju Lauristin, Monica Macovei, Vicky Maeijer, Roberta Metsola, Louis Michel, Claude Moraes, Alessandra Mussolini, József Nagy, Péter Niedermüller, Judith Sargentini, Birgit Sippel, Helga Stevens, Traian Ungureanu, Bodil Valero, Cecilia Wikström, Tomáš Zdechovský
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Hugues Bayet, Carlos Coelho, Pál Csáky, Daniel Dalton, Petra Kammerevert, Jeroen Lenaers, Emil Radev, Christine Revault D'Allonnes Bonnefoy, Elly Schlein, Barbara Spinelli, Róza Gräfin von Thun und Hohenstein, Axel Voss, Elissavet Vozemberg
Zastępcy (art. 200 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	Franc Bogovič, Eugen Freund